

Jordi Dausà grata en la pobresa rural que s'amaga a les urbanitzacions

L'autor de Cassà de la Selva publica «De sobte pensa en mi», una novel·la amb tocs negres

«No és una novel·la negra prototípica; el crim no té importància, és l'excusa per explicar una història», diu Jordi Dausà (Cassà de la Selva, 1977) sobre De sobte pensa en mi, publicada per Llibres del Delicte. La seva cinquena novel·la no segueix l'esquema d'algú a la recerca d'un misteri, però sí que comparteix elements del gènere negre, com la crítica social i els ambients perifèrics i marginals.

Si a Lèmmings -la seva darrera obra, premi a la millor novel·la negra en català del festival Lloret Negre- se centrava en els polígons, ara Dausà se'n va «a la perifèria de la perifèria» per rebuscar en la pobresa rural que s'amaga a les urbanitzacions, com les que hi ha arreu de les comarques gironines. «Durant els anys 60 s'hi van fer segones residències que ara s'han convertit en fixes perquè la crisi ha expulsat gent de les ciutats», explica d'un entorn que coneix bé perquè el seu avi tenia una casa en un lloc així.

En aquest ambient, que a la novel·la porta el nom fictici de Sant Renard, «hi ha un tipus de pobresa molt oblidada, la rural, amb gent que no està millor que els pobres de ciutat. Passa més desapercebuda, però et fa caure l'ànima a terra: cases fetes sense plànols, rulots, carrers sense asfaltar... és un terreny una mica sense llei on es barregen nouvinguts expulsats de nuclis urbans i gent de pagès de tota la vida i és una combinació explosiva, amb unes situacions molt potents», continua.

«En aquests llocs on no viu gaire gent durant tot l'any es creen uns vincles molt forts, per bé o per mal, i per tant hi ha situacions més extremes», diu per definir un tipus de relacions que aprofita per a la novel·la, protagonitzada per en Saül Mariscal, un periodista que acaba a la casa familiar perquè no té més remei. Viu dedicat a l'escriptura de la biografia d'una actriu porno de poca volada i a les crítiques literàries de llibres d'autors a qui detesta.

I és que tot el llibre està impregnat d'un humor que no té res de blanc, perquè «és un humor de riure per no plorar».

Es tracta, explica, de la seva novel·la més viscuda, la més treballada. «Lèmmings va anar molt bé i no m'ho esperava. Vaig quedar desbordat i això genera una certa pressió per la següent, que sempre intentes que sigui

millor que l'anterior».

Com tot, la sortida de la novel·la s'ha endarrerit respecte la previsió inicial, que era l'octubre. Per ara no hi ha cap presentació en viu prevista, però confia poder-ne fer alguna en línia.

Font del document:

https://www.diaridegirona.cat/cultura/2021/02/16/jordi-dausa-grata-pobresa-rural/1089456.html?utm_source=rss